

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Bảy, ngày 06/01/2024

PHÁP SƯ TỊNH KHÔNG GIA NGÔN LỤC

Phần 3 Chương 12

GIẢI ĐÁP PHẬT HỌC NGHI VẤN

BÀI 34: PHÁT NGUYỆN

Hòa Thượng nói: **“Người thế gian không phân biệt được giữa phát nguyện và tâm nguyện. Tâm nguyện là vọng tưởng, là vì chính mình. Phát nguyện là chúng ta phát tâm làm những việc cụ thể lợi ích chúng sanh. Phát nguyện là tùy duyên, tâm nguyện luôn luôn là cưỡng cầu”**. Chúng ta vì mình mà làm, mà lo nghĩ thì đó là chúng ta có tâm nguyện, vọng tưởng. Chúng ta vì người mà làm thì đó là chúng ta phát nguyện. Khi duyên chưa chín muồi mà chúng ta cố gắng cưỡng cầu thì chúng ta sẽ phiền não. Chúng ta thường không có sức định để nhận ra chúng ta đang cưỡng cầu, phan duyên.

Trên Kinh nói: **“Phật pháp như một cơn mưa rào, cây lớn thì hấp thụ được lượng nước lớn, cây nhỏ thì sẽ hấp thụ được lượng nước ít hơn”**. Chúng ta huân tập Phật pháp dài lâu thì chúng ta mới có thể phản tỉnh. Điều này giống như khi chúng ta đi trong sương, chúng ta không cảm thấy ướt nhưng nếu chúng ta đi trong thời gian dài thì chúng ta sẽ bị ướt.

Hòa Thượng nói: **“Phật pháp gọi là phát nguyện. Người thế gian gọi là tâm nguyện. Tâm nguyện chính là dục vọng. Trên “Kinh Kim Cang” đã nói rất rõ về “Tứ hoằng thệ nguyện”, nếu chúng ta lìa khỏi bốn kiến thì đó là chúng ta chân thật phát nguyện. Chúng ta tùy duyên thì đó là chúng ta phát nguyện, chúng ta phan duyên thì đó là chúng ta có dục vọng”**. Chúng ta không thấy mình làm bất cứ việc gì thì đó là chúng ta phát nguyện. Chúng ta dính mắc vào ta, thấy cái ta thì đó là chúng ta có tâm nguyện, dục vọng, vọng tưởng. Chúng ta quán sát xem chúng ta đang vì chính mình hay vì chúng sanh?

Có người hỏi Hòa Thượng, trong quá trình hoằng pháp lợi sinh, Ngài có gặp chướng ngại gì không. Hòa Thượng suy nghĩ một lát và trả lời là Ngài không gặp bất cứ chướng ngại nào. Nếu chúng ta tất cả vì chúng sanh thì chúng ta sẽ không có chướng ngại, chúng ta vì chính mình thì chúng ta mới có chướng ngại. Ở Sơn Tây, bên cạnh khu đào tạo của chúng ta có một mảnh đất bỏ hoang, cỏ mọc um tùm nên rần rết hay làm tổ ở mảnh đất đó, chúng ta phát quang cỏ và trồng chuối trên mảnh đất đó, chúng ta trồng chuối giúp chủ đất, chúng ta không đòi hỏi phải được thu hoạch thì chúng ta sẽ

không có chướng ngại. Nếu chúng ta muốn thu hoạch chuỗi cùng với họ thì có thể họ sẽ không vui.

Nguyên nhân của chướng ngại, khổ đau đều do chính mình. Chúng ta cảm thấy buồn phiền, bực tức, bệnh khổ đều do chúng ta có “*cái ta*”. Nếu chúng ta không có “*cái ta*” thì mọi việc ở thế gian sẽ bình lặng. Tất cả mọi chướng ngại đều do tâm, do nhận biết sai lầm của chúng ta. Nếu chúng ta có cái thấy, cái biết như Phật Bồ Tát đã dạy thì chúng ta sẽ không có chướng ngại. Chúng ta chấp “*cái ta*” chính là chúng ta “*tư lợi*”. Chúng ta buông bỏ “*cái ta*” là chúng ta buông bỏ “*tư lợi*”.

Cái chúng ta đáng được hưởng mà chúng ta không hưởng, chúng ta cho đi thì chúng ta không bao giờ mất. Nếu chúng ta biết rõ, chúng ta cho đi thì chúng ta cũng không bao giờ mất thì chúng ta sẽ không chấp trước. Những thứ chúng ta cho đi là vật chất, nếu chúng ta biết chuyển vật chất thành công đức, phước báu thì chúng ta là người có trí tuệ. Người không có trí tuệ thì cố gắng giữ lấy những thứ giả tạo. Hòa Thượng từng nói: “***Chúng ta có phước báu, công đức thì chúng ta ở cõi nào chúng ta cũng có thể thọ hưởng. Chúng ta có vật chất thì chúng ta chỉ được sử dụng trong cõi người***”. Khi chúng ta mất đi thân người, chúng ta không mang được bất cứ thứ gì. Nhà Phật nói: “***Vạn ban tương bất khí, duy hữu nghiệp tùy thân***”. Khi chúng ta mất chúng ta không mang theo được thứ gì ngoài nghiệp. Chúng ta tạo nghiệp thiện thì chúng ta đi vào ba đường thiện để hưởng phước, chúng ta tạo nghiệp ác thì đi vào ba đường ác để thọ báo.

Phật Bồ Tát, Tổ Sư Đại Đức luôn thông dong tự tại, còn chúng ta luôn cảm thấy khổ đau. Hòa Thượng từng nói: “***Nếu chúng ta và Phật nắm tay nhau cùng đi, khi tiếp xúc với những cảnh duyên khác nhau, tâm của Phật Bồ Tát vẫn thanh tịnh, tâm của chúng ta thì bị ô nhiễm***”. Cho dù Phật Bồ Tát tiếp xúc với mọi cảnh duyên thì tâm các Ngài vẫn thanh tịnh, vô nhiễm.

Hòa Thượng nói: “***Nếu chúng ta mỗi niệm vì ta mà nghĩ, mỗi niệm vì ta mà làm thì tất cả nguyện mà chúng ta phát ra đều biến thành tham dục***”. Mọi khó khăn, chướng ngại đều là chúng ta tự chuốc lấy. Hòa Thượng nói: “***Tự tác tự thọ***”. Chúng ta tự mình làm, tự mình chịu. Địa ngục không phải Diêm Vương hay Ngưu Đầu Mã Diện tạo ra mà là do chính chúng ta tạo ra. Nhân gian cũng nói: “***Thiên đường hữu lộ vô nhân đáo, Địa ngục vô môn hữu khách tầm***”. Thiên đường có cửa nhưng không có người đến, Địa ngục không có cửa nhưng rất nhiều người tìm đến. Chúng ta tự tạo cho mình phiền não chính là chúng ta đang tự tạo ra Địa ngục. Chúng ta khởi tâm động niệm đều vì chính mình, vì lợi lo nghĩ.

Hôm qua, tôi tiếp đón một số người, họ đã niệm Phật một thời gian dài nhưng tâm “*tư tư tư lợi*” của họ vẫn còn nguyên. Tâm “*tư tư tư lợi*” còn nguyên thì tâm “*danh vọng lợi dưỡng*”, “*tham, sân, si, mạn*” cũng sẽ còn nguyên. Tôi nói, chúng ta sẽ tặng họ một dây chuyền sản xuất đậu. Họ nói, một tháng họ sẽ làm đậu hai lần để tặng. Tôi nói, nếu họ chỉ làm đậu một tháng hai lần thì không cần lắp dây chuyền sản xuất

đậu mà chúng ta sẽ mang đậu xuống tặng. Họ lại nói, vậy thì hằng ngày họ sẽ làm đậu, một phần để bán và một phần mang tặng. Tôi nói, tại sao họ không làm đậu để tặng mà họ muốn làm đậu để bán. Chúng ta muốn bán đậu thì chúng ta sẽ cảm thấy rất phiền phức, chúng ta mang tặng thì chúng ta sẽ cảm thấy rất sáng khoái. Tôi lấy một cái giỏ để minh họa, nếu họ chỉ tặng đậu thì họ sẽ luôn vui vẻ nói: “*Con tặng cô chú mười miếng đậu*”; Nếu họ làm đậu để bán thì họ sẽ ủ rũ nói: “*Cô chú ơi, cô chú mua giúp con 10 miếng đậu, hôm nay đậu của con bị ế!*”. Tâm của chúng ta rất đáng sợ, chúng ta không dễ mở được tâm vì người mà lo nghĩ. Hằng ngày, chúng ta được Hòa Thượng nhắc nhở nên chúng ta dần dần mở được tâm, chúng ta có thể vì người lo nghĩ. Có những người niệm Phật từ rất lâu nhưng không thể khởi được tâm vì người lo nghĩ. Chúng ta không có tâm vì người thì chúng ta đều đang “*vì mình*”, đang “*cảm tình dụng sự*”.

Hòa Thượng nói: “***Chúng ta phải phân biệt rõ ràng giữa nguyện lực và dục vọng. Nếu chúng ta có dục vọng thì chúng ta nhất định sẽ tạo nghiệp ba đường. Tâm luân hồi chắc chắn tạo ra nghiệp luân hồi. Chúng ta dùng tâm luân hồi mà tu học Phật pháp, niệm Phật A Di Đà thì chúng ta vẫn là đang tạo nghiệp luân hồi***”. Ngài Lý Bình Nam có 300.000 học trò nhưng chỉ có khoảng 30 người vãng sanh, nguyên nhân dẫn đến việc mọi người không thể vãng sanh là do họ dùng tâm luân hồi để niệm “*A Di Đà Phật*”.

Nhiều người niệm Phật không có thành tựu nên họ khởi tâm nghi ngờ thậm chí có tâm phỉ báng pháp môn niệm Phật. Có những người niệm Phật 10 năm nhưng họ vẫn bỏ pháp môn niệm Phật vì họ vẫn cảm thấy phiền não, bệnh khổ. Chúng ta đang dùng tâm gì để niệm Phật, làm những việc từ thiện xã hội? Nếu chúng ta dụng tâm sai thì chúng ta phải mau mau chỉnh sửa. Chúng ta tạo nghiệp thiện thì chúng ta vẫn luân hồi, chúng ta phải đi vào cõi thiện để hưởng phước. Nhà Phật nói: “***Tam thế oán***”. Chúng ta tạo nghiệp thiện thì chúng ta sẽ tạo oán nghiệp cho đời thứ ba. Đời này chúng ta tạo nghiệp thiện, đời sau chúng ta hưởng phước, chúng ta hưởng phước thì chúng ta rất dễ dàng tạo nghiệp vậy thì đời thứ ba chúng ta sẽ đọa lạc. Chúng ta đang dùng tâm gì để niệm Phật? Chúng ta dùng tâm luân hồi niệm Phật thì chúng ta vẫn phải luân hồi.

Hòa Thượng nói: “***Phần sau của “Đại Thế Chí Niệm Phật Viên Thông Chương Số Sao” của Ngài Quán Đẳng Pháp sư nói đến quả báo của một trăm loại người niệm Phật. Thứ nhất là, niệm Phật mà đọa Địa ngục A tỳ***”. Khi Hòa Thượng đọc thấy việc này, Ngài rất ngạc nhiên và đi tìm Thầy Lý Bình Nam để hỏi, Ngài Lý Bình Nam nói: “*Việc này rất lớn, ngày mai lên giảng đường tôi sẽ nói cho mọi người cùng nghe!*”.

Hòa Thượng nói: “***Vì sao niệm “A Di Đà Phật” mà vẫn đọa Địa ngục A tỳ? Vì chúng ta dùng tâm luân hồi, tâm mê hoặc điên đảo niệm Phật, chúng ta không vì chúng sanh phát nguyện mà vì thỏa mãn dục vọng của chính mình nên chúng ta***

tao ra vô lượng vô biên tội nghiệp. Việc này thật là đáng sợ!". Nhiều người không được nghe những lời này nên họ cho rằng họ niệm Phật rất tốt, họ sắp được vãng sanh. Chúng ta dùng tâm phân biệt, chấp trước, tâm danh vọng lợi dưỡng, ngạo mạn niệm Phật thì đó là chúng ta dùng tâm luân hồi niệm Phật. Chúng ta dùng tâm luân hồi niệm Phật thì chúng ta chỉ kết duyên được với Phật, chúng ta chỉ có một chút phước nhỏ.

Hòa Thượng nói: **"Người khác tạo nghiệp luân hồi như vậy thì chúng ta cũng không nên nói. Vì chúng ta nói ra mà họ không tiếp nhận thì chúng ta đã kết oán thù với họ. Điều quan trọng là chính chúng ta phải tường tận, thấu suốt để chính chúng ta làm đúng, chúng ta không ngày ngày tạo nghiệp luân hồi. Chúng ta dùng tâm luân hồi làm bất cứ việc gì thì chúng ta đều là đang tạo nghiệp luân hồi. Chúng ta biết rõ đạo lý để chúng ta an phận giữ mình, cố gắng tu hành, mỗi niệm của chúng ta phải tương ứng với Giới - Định - Tuệ. Chúng ta dùng tâm tương ứng với Giới - Định - Tuệ để niệm Phật thì chúng ta chắc chắn có thành tựu"**. Chúng ta dùng tâm chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi niệm Phật thì nhất định chúng ta mới tương ứng được với Phật.

Chúng ta tưởng rằng chúng ta đang làm lợi ích chúng sanh nhưng chúng ta chỉ đang làm cho bá đờ của mình thêm lớn. Tâm của chúng ta như vậy thì chúng sanh không được lợi mà chính chúng ta bị hại. Trên Kinh Phật gọi chúng ta là: **"Kẻ đáng thương!"**. Chúng ta đáng luân hồi như thế nào thì chúng ta sẽ phải luân hồi như thế đó. Chúng ta có cơ hội tiếp cận Phật pháp nhưng chúng ta không có được lợi ích, chúng ta đáng đọa lạc như thế nào thì vẫn phải đọa lạc như thế đó. Hòa Thượng nói: **"Chúng ta có cơ hội ở ngay trước mắt, ngay trong tâm với nhưng chúng ta để cho cơ hội vụt qua!"**. Người học Phật không nỗ lực, tinh tấn làm theo pháp thì giống như người đang đuối nước, họ nắm được tay của người khác nhưng vẫn bị tuột tay và trôi theo dòng nước. Chúng ta không dũng mãnh tinh tấn một cách đặc biệt thì chúng ta vẫn sẽ bị rơi vào vòng luân hồi.

Bài học hôm nay Hòa Thượng nói, tâm nguyện là dục vọng, phát nguyện là nguyện vọng làm những việc lợi ích chúng sanh. Chúng ta làm mọi việc một cách dũng mãnh, tinh tấn nhưng chúng ta không cưỡng cầu. Chúng ta làm việc lợi ích chúng sanh mà chúng ta không có cái ta thì đó là chúng ta phát nguyện. Chúng ta chỉ nghĩ mà không làm hoặc chỉ làm cho dễ coi thì chúng ta đã vọng tưởng. Thí dụ, chúng ta phát nguyện dậy sớm học nhưng chúng ta không vượt qua được chính mình thì chúng ta đã bỏ qua cơ hội. Chúng ta không dũng mãnh, không vượt qua được chính mình thì chúng ta làm Phật sự, niệm Phật không thể có thành tựu. Phật A Di Đà rất tường tận, tự tánh thanh tịnh của chúng ta chính là Phật. Chúng ta khởi tâm tương ứng với tự tánh thanh tịnh thì Phật A Di Đà sẽ hiển lộ từ ở nơi tự tánh của chính chúng ta.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!